

Таня Николова

КАЛЕЙДОСКОП

Таня Николова

КАЛЕЙДОСКОП

Таня Николова
КАЛЕЙДОСКОП

Гротески

© Таня Николова, автор, 2020
© Станислав Петков, редактор, 2020
© Деница Николова, художник, 2020
© Жанет Диманова, предпечат, 2020
© Издава Фондация „Емили“, 2020

ISBN 978-619-7425-03-1

Скъпи читатели,

Тази книга е едно одобряване с миналото, едно помирение с мен самата и най-ранните ми поетични опити. Тя заличава пропастта на неосъществените желания и ми носи мир. От позицията на изминалите години, погледът ми към написаното е самоироничен, но и с умиление към детински чистите пориви и изказ. Първите ми стихове, естествено, са несвършени, римите неумели, стъпките грешни и сигурно вече се чудите защо ги споделям? Просто е. Имах нужда да погледна назад и да се видя каквато съм била.

„Калейдоскоп” е стихосбирка-експеримент. Да я създам беше предизвикателство. Надявам се да се е получила добре и четенето да ви достави удоволствие.

Книгата съдържа 33 текста, в които съм се опитала да съвместя несъвместимости, като им създам контекст. Надявам се те взаимно да се разкриват и да представят различни гледни точки. Надявам се също картините да са устойчиви, спойката на контекста да е здрава и разказът, макар и фрагментарен да съществува.

„Калейдоскоп” е книга-авторерефлексия, от мен за мен, но и за вас.

Приятно четене!

Авторът

В ПОМОЩ НА КОНТЕКСТА

ПРОТЕСКА¹ (ит. – grottesco от grotta – пещера) 1. Орнамент от виещи се стилизирани образи на животни и растения, често с демоничен характер, появил се през епохата на Възраждането по подобие на **изображения в пещерни гробни разкопки**;

2. В художествената литература – **похват** за изображение на предмети или лица, при което някои черти, действия и постъпки са подчертани и показани в едностранчив, **карикатурен**, деформиран вид.

3. В преносен смисъл – **вид литературно произведение**, в което писателят рисува изкривени, смешни, уродливи образи или постъпки на герои, за да ги покаже в хумористична или в сатирична светлина. Протесковият образ възниква като отражение на резките противоречия и контрасти в действителността, представена в изкривен, безобразно-смешен вид. Поради това този образ винаги е двойствен: привидно случайното се оказва характерно, закономерно.

¹Георгиев Л., Джабмазки Х., Николов Л., Спасов С. 1973. *Речник на литературните термини, трето издание. Издателство „Наука и изкуство“*, София.

ЗАРАДИ ПО-ДОБРАТА АКУСТИКА

тя¹ вече свири вариациите си по мен в концертна зала
не върви да се крия вкъщи или оркестрината
ще изляза да се поклоним
и се надявам
да аплодирате

1*****

тя
е алкохоличка
с пичка
лик
ник
и стихотворение
„38“
брилянтна композиция
за мерак, стрии, двойна брадичка и компютър
заповядайте
всеки ден от 23 ч.
в хола
свири
тя
аплодирайте наум
спя

ДЕКОНСТРУКЦИЯ

1****

Хорските очи се взират
в мойта голота
ирисите им гранитни
са двуметрова стена.

Срам обагря ме в червено,
цялата кървя
бягам, искам да се скрия
но съм в крепостта.

Безполезните усилия
предизвикват само смях
от презрението светнали
очи - прожектори блестят.

Светлинни мечове разсичат
мъничкото светло в мен
и аз се моля тъмнината
по-бързо да ме вземе в плен.

Очи затварям и усещам
допира на топъл плащ
така удобно съм се скрила
в тялото си аз.

Обличам свойто примирение
като царско наметало.
Ставам огледало.

огледалото¹ се счупи
парченцата се разлетяха под музиката на очите му
и ме конструираха наново
сега пречупвам хиляди лъчи и танцувам
на дансинга с вас

ПОДВЪРЗАНИ ОТБЛЯСЪЦИ

имам **истинско**¹ съкровище на шията
защо го няма вятъра?

¹*****

Мека пролетна тревица
ароматна и зелена
е надигнала главица
към небето устремена.

Чиста капчица роса
я умива от съня
снопче слънчеви лъчи
реше тънките коси.

Роклята ѝ на цветчета
изумрудено блести
вятърът смутен притихва
влюбен до уши.

УСМИВКИ ОТ СТАРИТЕ ЛЕНТИ

бик или вол?
смее се **червената**¹ ми рокля

1****

Ехей, знаеш ли какво слушам? Не?
Червено е
биковете танцуват
и аха-аха да ме рьгнат
но аз съм бърза
литвам
и идвам при теб!
Майгап, бе, Уили!
Седя и се чудя кой е Фихте.
Той е някой който не пие вино
но определено е предпочетена компания.
Нищо, говорете си.
А аз ще си мисля за морето
много му е шарено сивото през този сезон

МОРЕ ОТ ЛЮБОВ

само дълбоките води имат **прилив**¹ и **отлив**²

1****

Стене морето в любовен екстаз
брегът прималял се разпада
дълго вървах по златистия прах
останал от тази наслада.

С бяла усмивка прииждат вълните
нежно целуват пясъка мек
перлени капки отмиват следите
с които избягах от теб.

2****

Не посмях да кажа
“обичам те!”
Не посмях да питам
“обичаш ли?”
Мога само в стихове
Те са моята инвалидна количка
пурпурно-златна
С нея летя
и съм приказно хубава
Искаш ме истинска?
Забравих коя съм

РЪКОДЕЛИЕ

оплетох се
по **навик**¹

¹*****

Съмнения – гъсеници космати
пълзят из моята душа
нащърбени от ревност низка
сълзят зелените листа.

Очакване мъчително похапват
и дебелят, и растат
сърцето ми в пашкул обвиват
от вледеняващ страх.

Застивам в белите им мрежи
и чакам, чакам вест от теб
единствено любовните ти думи
пробуждат пеперуди в мен.

***

всяко разочарование е смърт¹
и доказателство за живот

¹аборт

внезапна болка...пак...и пак
миг мрак
в топла струйка кръв
изтичам аз изтичаш ти
няма ни
не сме били
петно любов
от истини, лъжи
стои
нямам сили за съзид

НЕИЗБЕЖНО

болката ритна камбаната¹
спомени звънтят едва

¹*****

Душата ми изпепели
и каза: – Лети!
Накъде? Вече нямам криле!
Мога само да тичам
след теб
и да крещя от болка:
– Обичам те!
или да падна на колене
и да моля:
– Бъди с мен!
Но вместо това просто стоя
като кухо дърво под дъжда
и кЪНТЯ -
сама, сама, сама

НЯМА ТАКЪВ ВЪПРОС
ИЛИ В ОБЯТИЯТА НА СРЕДНАТА ВЪЗРАСТ

да се живее **без**¹ вълнения
е възможно
но защо?

¹*****

Без теб ми е толкова лесно!
Без лъжа, вина
болка, тъга
без надежди, мечти
спи душата, спи
Приютена от делника сив
мълча
Една любов умря

ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА ЛИСТА

минах под дъгата¹
имам най-красивия муз
и най-тъжното сърце

¹муза

аз съм жената
която желаят
която мечтаят
мъжете с писалки
жена за свалки
невинни
хартиени
малки
жена с думи ярки
скъпи парцалки
жена за подпалки

ОРФЕЙ И ЕВРИДИКА

без да се обръщам вървя
и цялото ми същество е страх и
смирение¹

¹ *****

Докосявам в съня си
видение безплатно
сянката на земен мъж
Божествено самотен
светъл като чувство
на чакана и сбъдната любов
Със слънцето се сливам
(да не го смутя)
и само с поглед галя
съвършенството
Танцувам с теб, моя мечта!
В царството на сенките

ЯБЪЛКА

трябвах ми години да прозра
че всяка реалност е
моя¹

¹*****

Спиш, а аз те гледам
Отива си нощта
и бавно избледнява
в сърцето радостта
Изтръгват ме жестоки
слънчеви лъчи
в реалността на дните
където ти не си
Сянка на мечтата
притихнала тъга
вместо мен живее
там, в реалността

***

ТИХО
ДЪЖД **вали**¹
и забравките полива

¹****

Тихо е, боли
Но като пресен гроб
земята ще се изравни
от сълзите и времето
и ще покълне семето
на новото ми аз
Само, но не самотно
сред синева от спомени
и стихове
Небе от забравки
на твойто щастие усмихнати

АНГЕЛ

снощи гледах снимки на красиво момче
модел на известни дизайнери
нито мъж нито жена
андрогин
съвършен
и разбрах защо не прие моята **роза**¹
та кой ангел отглежда цветя?

1****

Сърцето ми е роза сънна
набъбнала от няма страст
избухва нежност безразсъдна
в пурпурен любовен цвят.

Потръпват сладостно листенца
докоснати от капки росни
тялото ми в безтегловност
ароматен облак носи.

Не знаех, че така вълшебно
ухае любовта от думи!
Обичам те! Сега не помня
имаше ли рози с тръни?

1****

раждам се от синьото
на влюбени очи
написах
стихотворението се хареса
защото беше искрено
и за разлика от сега простичко
глухарче
снимка
на сто летящи чадърчета
издухани от прагматичността

Раждам се от синьото
на влюбени очи
гола и истинска

Политам към златното
на нечие сърце
доверчива и предана

Изгарям в червеното
на безмилостна страст
отчаяна и молеща

Умирам в бялото
на тиха самота
благословена и пречистена

Раждам се от синьото
на влюбени очи

толкова отдавна съм бяла
че не знам
чакам ли синьото
или правя поредния пърформанс

КРЪСТОВИЦЕ

Внимание, **синьо!**¹ Спри,
остави го да премине

ФАТАЛНО

любовта все е някъде там¹
а аз някъде другаде

¹*****

две очи чакат
някъде там
две очи топли
търкуват
моите или твоите
или нашите?

ИЗВЪНСЕЗОННО

крехкото
сред снежните листа
череша¹ ли е неоткъсната?

¹*****

ще ми се да мисля че знаеш
колко ме радва тази дистанция
усещането за поглед
невидимото присъствие на
присмехулно изплезен
по гърба на страха ми език
и може би се досещаш
че отново сънувам
череша

ЯГОДИ

по устните
от сладост
натежало е¹

¹признание

„Липсваш ми!“

Изплъзва се от устните
признание треперещо и уязвимо
и става зримо
напук на всичките съмнения
и страхове, и притеснения.
Увисва между нас
и миг преди да се разбие
сърцето ми от съжаление
устните ти го подемат
топло, нежно.
Поруменявам от смущение.
Каква детинщина!
Признание, вълнение?!
Шегувам се, отричам
но очите ми крещат: – Обичам!
Капитулацията е пълна.
В ръцете ти се свличам.
Вече знаеш!
Липсваш ми, защото те обичам

БЕЗУСЛОВНО

ти не питаш

не искаш

знаеш

защо

без¹

1*****

Обещах да съм вятър
понесъл
твоите мисли в синьо небе

Обещах да съм птица
която отлита
шом студ сърцата скове

Обещах да съм дъжд
пречистващ
душата от минало грешно

Обещах да съм цвете
ухаещо нежно
Обещах

ОРИГАМИ

МОЯТ ЕЗИК

срещу¹

ТВОЯ ЕЗИК

1*****

замълчи!
думите ни разделят
по-сигурно от разстояния
по-трайно от време
любовта се изцежда
капка по капка
дума по дума
в знаци безсмислени
букви съм аз
букви си ти
букви очи
букви ръце
спри!
искам да усетя вкуса ти
с език

ПИСМО - ОТГОВОР

бутилката¹ е празна

1*****

Римувана болка
несдържан вик
Пак стих

Надежда в писма
неясна мечта
Пак самота

Сърце в бутилка

СТАРА ПРИКАЗКА НА НОВ ГЛАС

Ах, мой мили, **Августин**¹, всичко е свършено!

- каза царкинята.

За щастие някои приказки не се променят.

- отвърна свинарят.

¹*****

не е трудно мили мой да оценя мига, не е
трудно е да се простя с дъга и с теб
когато страстно слънцето след дъжд обичам
трудно е, но хич не ми отива
по цветните илюзии да тичам
ах мили мой, ах мили мой
любовнико епизодичен

ПОСТФАКТУМ

била съм наивна
раздавайки **сливи**¹ за смет
любовта е в друга приказка

¹*****

Понеже ти не съществуващ,
измислям те в случайните мъже,
които с любопитство спират
на моя щанд със стихове.

“- Моля, заповядайте! Вземете!
Всичко тук е без пари!
За дума-две или усмивка,
получавате мечти!”

Доволни и щастливи всички
отнасят стихче-сувенир.
Аз ли съм цинична
или любовта е панаир?

ПЕСЕН ЗА ВЯТЪРНИЧЕВАТА ЖЕНА

какъв е тоя вятър
дето все я веє
та не си наведе главата
да си гледа къщата
и стопанина
и дечинята
ами пее ли пее
пее¹
ветре ле

1*****

ветре мой, златоцветен
суетен, суетен
поспри се
да те погледам
да ти продумам

ветре мой, белоснежен
нежен, нежен
целуни ме
да те усетя
да се замая

ветре мой, сладкогласен
неясен, неясен
прошепни ми
любиш ли,
искаш ли?

СКАЧЕНИТЕ СЪДОВЕ НА ЛЮБОВТА

1*****

Нашият живот е вентилатор
перките сме аз и ти
все въртим се, правим вятър
сменят се еднакви дни.

Нажежи се до червено
свързващата ос
за почивка няма време
какво остава за любов.

Малко секс за самочувствие
после поглед мълчалив
хладни са ръцете, устните
в душите се надига вик.

Вятърът открадна думите
и навред ги разпиля
Вентилаторът подрънква:
Обичаш ли ме?
Да.

²Любов ли е

Безнадеждна любов виртуална
обсебващо, отчайващо реална
като писмо във електронната кутия
като снимката която крия
като глас във телефонната слушалка
какво си ти? Заблуда жалка?
Любов ли е да пишеш всеки ден
не седмица, а месеци, години
и да живееш нечия съдба
като частица неделима?
Любов ли е по снимка да въздишаш
и да жадуваш непочувствани ръце
очи и устни невидяни да целуваш
и вместо с тяло да се любиш със сърце?
Любов е! Знаем го и двама.
Отчайваща, обсебваща, голяма!
Нашата, съвсем реална драма.

единият се прелива в другия
прелива в **другия¹**
прелива в **другия²**
преливат се
вятър и мъгла

СРЕДНОЩНИ ВОПЛИ

колко много **енергия**¹
пропиляна в стихотворения

1****

Сънувам, че ме любиш. Тази нощ
в семейното легло сме трима
в оргия на двойствена любов
в жажда парещо неутолима.

От допира на пръсти и на устни
зърна покълват в топла влага
очи обичани поглъщат
извивки нежни до забрава.

Чернее мамеща земята
прониква коренът дълбоко
и сливат се в греховно цяло
соковете на живота.

Изчезва времето, леглото
и другият, и аз, и ти,
Душата ми сега към Бога
лети, лети, лети.

БРАЧНИ БИТКИ

ПОМОГНИ МИ ДА СВАЛЯ **ДОСПЕХИТЕ**¹

¹*****

Тъмно е. Не виждам и не чувам.
Усещам само пламнали ръце
разкъсващи веригите с които
заклучено бе моето сърце.

Свличат се на пода страховете
и голотата ми искри.
Не са ми нужни дрехи!
Облечена съм с твоите очи.

ЗАХАРЕН ПАМУК

любовните¹ стихове в архива ми
се оказаха твърде много и твърде сладки
за преглъщане

1*****

Събудих се
Зора облива
в нежно-розово света
и в душата ми се влива
тиха, мека красота
Преоткриват сетивата
теменужения свод
аромата на гората
лазурния поток
польха далечен
на бели ветрове
вихрения танц
на птичи гласове
Радостно потръпнах
в копнежи за деня
Погледнах те
И слънцето изгря!

БОЗА

котката паднала в кацата с **боза**¹
и всички се сдобили с мустаци

1*****

Визите паднаха! Ура!
Българите ще пътуват по света!
Европа ще ни бъде дом,
ще ни пускат без поклон!

Политиците ликуват
и сълзите им щастливи
с недоумение изпълват
хорицата сиви.

Телевизионната програма
верен, стар другар
отново ни потапя
в сапунен сериал.

Всички сме почтени
и духовно извисени
по европейски мислим
за екологичните проблеми.

Чувствата движат
свободния дух
парите са проза -
няма я тук.

ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО
ИЛИ ДЪЛГАТА ЗИМА НА ТЪРПЕНИЕТО

чакаме¹ пролет

¹ЗИМНО

Дърветата се клатят
като пияници пред кръчма
и заплашително размахват
вкочанените си пръсти
към запотените прозорци.
Но стъклата са надеждни миротворци
и зад матовите паравани
зими няма.
Само вятърът се чува -
псува, псува

ПРЕМЪЛЧАНО

мамо
прости ми¹

¹ на майка ми

Плаче небето. Сълзите оставят
в земята дълбоки следи
локви от мъка прецапвам небрежно
сухи са моите очи.

В лицето ми стъклено капки се удрят
болезнена грешка, сбъркан адрес
вместо прегръдка съчувствено нежна-
гладка повърхност и рикошет.

АМАТЪОРСКО

*А бе любителска ти е работата; аз виждах едно
сериозно издание, а ти – аматьори.....*

Марин Георгиев

аз съм любител, забрави ли?
професионалист е който печели от труда си
а аз и 5 лв не съм изкарала с писане
качество и професионалист вече не са синоними
еднозначни са любов и **аматьор**¹
и аз ще ви махам оттам
добре дошли, останете, обичам ви
или довиждане
приятели мои, приятели мои

¹*****

пиша с дим от цигара
биография на поет
димът се разтваря, догарят
мисли в скучния ден.

и трябва ми някакво чувство
(може и водка в аванс)
пародия или изкуство?
танцуват минутите в транс

светът се завърта дрогиран,
завъртам се с него и аз
илюзии, спомени.....карикатура
фас

1****

Подарих си вълшебна година
пълна с любов и мечти
бях най-щастлива, най-гъжна
исках и вярвах в лъжи.

Направих си дом от небето
и с другите птици летях
денем на слънцето пеех
нощем за него копнях.

Усмивките шарени собирах
и черните сълзи – и тях
в гердан спомени низах
спомени, които не живях.

Сега си отивай, години,
мънистата свидни прибрах.
там винаги ще те има-
годината, в която аз мечтах.

2****

Казват: Нова година, нов късмет!
Не ми трябва нов, искам си стария.
Твърда земя, прав гръб и поглед дързък.
Ясно небе.
Не съм скитник, пътувам.
Връщам се и тръгвам
към себе си.

ПРИОРИТЕТИ И ПЯСЪЦИ

и тази година си направих **равносметка**¹
и си пожелах обичайните **неща**²

дали не затъвам се питам?

Следговор

Ръкописът на „Калейдоскоп“ беше създаден през 2013 г. и публикуван за пръв път на вече несъществуващия сайт www.tania-nikolova.com под заглавието „Полифонични стихотворения“. Онлайн версията на книгата беше илюстрирана със снимки и картинки със свободен достъп от интернет, но тъй като не притежаваше права върху тях, авторът предпочете да ги изтрие. Илюстрациите бяха съществена част и допълнителен контекстен слой в книгата. Ключовите думи в текста бяха линкове и отваряха ранното стихотворение. Текстът на старата и на новата книга не се различават съществено. Премагнах единствено две препратки към ранни стихотворения и редактирах визуално други – главни букви и запетаи. Разликите между двете книги са най-вече във визуалните послания и въздействия, но това е неизбежно при работа с различни материали и среди. Постарах се „Калейдоскоп“ да е точно онази книга единствено по отношение на текста. Надявам се тези, които са я чели преди, отново да я харесат.

Редакторът

СЪДЪРЖАНИЕ

ЗАРАДИ ПО-ДОБРАТА АКУСТИКА	9	ЯГОДИ	43
ДЕКОНСТРУКЦИЯ.....	11	БЕЗУСЛОВНО	45
ПОДВЪРЗАНИ ОТБЛЯСЪЦИ	13	ОРИГАМИ	47
УСМИВКИ ОТ СТАРИТЕ ЛЕНТИ.....	15	ПИСМО – ОТГОВОР.....	49
МОРЕ ОТ ЛЮБОВ.....	17	СТАРА ПРИКАЗКА НА НОВ ГЛАС	51
РЪКОДЕЛИЕ	19	ПОСТФАКТУМ.....	53
ВСЯКО РАЗОЧАРОВАНИЕ.....	21	ПЕСЕН ЗА ВЯТЪРНИЧЕВАТА ЖЕНА	53
НЕИЗБЕЖНО	23	СКАЧЕНИТЕ СЪДОВЕ НА ЛЮБОВТА	57
НЯМА ТАКЪВ ВЪПРОС	25	СРЕДНОЩНИ ВОПЛИ	59
ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА ЛИСТА	27	БРАЧНИ БИТКИ	61
ОРФЕЙ И ЕВРИДИКА	29	ЗАХАРЕН ПАМУК.....	63
ЯБЪЛКА	31	БОЗА	65
ТИХО ДЪЖД ВАЛИ.....	33	ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО	67
АНГЕЛ	35	ПРЕМЪЛЧАНО.....	69
КРЪСТОВИЩЕ	37	АМАТЪОРСКО.....	71
ФАТАЛНО.....	39	ПРИОРИТЕТИ И ПЯСЪЦИ	73
ИЗВЪНСЕЗОННО.....	41		

Таня Николова (1968, Плевен). Музикален педагог от Академията за музикално и танцово изкуство в Пловдив и магистър по счетоводство и контрол от УНСС. Автор на стихосбирките “Толкоз” (2007), издадена след спечелен конкурс за дебютна книга на Министерството на културата и преведена на немски език „So viel“ (2020), “Еквилибриум” (2012), „Морз“ (2016), „Непоръчан портрет“ (2017), „Калейдоскоп“ (2020). Публикувала е в литературните списания „Литернет“, „Свободно поетическо общество“, „Нова Социална поезия“ и „Нова Асоциална поезия“. Носител на трета “Славейкова награда” (2019) за лирично стихотворение. Председател на фондация „Емили“.

„Библиотека Емили“
Номер в поредица: 3

Таня Николова

КАЛЕЙДОСКОП

Българска
Първо издание

Редактор: Станислав Петков
Художник: Деница Николова
Предпечат: Жанет Диманова

Формат:
Печатни коли:

Издава Фондация „Емили“
emilyfoundation.eu